

Роман Росіцький

Ера зорельотів

(Фантастичний роман)

Київ

УДК 821.161
Р74

Росіцький Роман

Р74 Ера зорельотів : роман. – Київ : Видавництво Ліра-К, 2022. – 306 с.
ISBN 978-617-520-293-7

Черговий цикл розвитку земної цивілізації. Людство не ідеальне, але ним керує жага пізнання світу. Вчені шукають відповіді на нібито просте питання – чи ми самі не лише у Сонячній системі, а й на рідній планеті? Попри це земляни мріють про міжзоряні перельоти, але їм потрібен надійний і потужний двигун. Вчорашня студентка Соль волею випадку зустрічається з відомим ученим професором Айсатаром і у складі його дослідницької групи допомагає зрушити з місця розробку двигуна. Але доля – штука химерна, бо вже за рік Соль разом з товаришами вирушає у зоряну експедицію. Проте не все так просто, як може здатися на перший погляд. То чи стане експедиція успішною, а чи консервативні сили святкуватимуть перемогу?

УДК 821.161

ISBN 978-617-520-293-7

© Росіцький Р, 2022
© Видавництво Ліра-К, 2022

Прорив

Джайто спакував апаратуру в доволі місткий багажник магнітоплана і сів на пасажирське крісло поряд із Наєю.

– Не боїшся? – спитав у зосередженої напарниці, на що та лише усміхнулася.

– Хвилююся. Може бути багато змін.

– Це ж добре. Летимо.

Магнітоплан плавно шугонув угору і взяв курс на північний захід. Там, на західній окраїні Евігуропи, була найнеспокійніша зона планети. Там тривала справжня війна. Миротворці докладали фантастичних зусиль, щоб припинити заворушення, але якась незрима сила щоразу відновлювала протистояння, для якого, здавалось, і причин особливих не було. Хоча ідеологи руху «За звільнення» говорили про насильство над людською природою. У чому те насильство полягало, ніхто аргументовано пояснити не міг, а в суперечках апологети руху завжди переходили на емоційні вигуки, тим самим діалог перетворюючи на ярмарок.

Повстанці контролювали величеньку територію, на якій установили свої порядки і закликали усіх бажаючих їхати сюди, позбувшись тотального, як вони стверджували, контролю узурпаторів Об'єднаних Територій Евігуропи та Афаркинії. Охочі й справді з'їжджалися і злітали з усіх куточків планети. Для цих людей самі поняття «людяність», «честь» були порожнім звуком. А почалось усе з того, що з острова Шонгор у Великому Південному морі сюди прибула ціла група відчужених. Їм вдалося викрасти кілька кораблів охорони і, погрожуючи розправою над захопленими заручниками, дістатися Території Свободи, як вони пізніше назвали своє квазідержавне утворення. Саме відчужені і становили головну небезпеку в цьому районі. Так звана Територія Свободи досі була насе-

лена цілком миролюбними людьми, які за короткий час перетворилися на агресивних монстрів. Тих, хто повставав проти нових порядків просто винищували. Психологи ніяк не могли пояснити для себе цього дивного і страшного явища. Армія ОТЕА стримувала розповсюдження цієї зарази, а спеціальні групи проникали за лінію розмежування, щоб рятувати противників нового режиму. Такі операції здебільшого закінчувалися успішно, але були і втрати.

Саме туди летіли зараз молоді вчені з Інституту Вищих Енергій Джайто Оран і Ная Кай. На їхньому магнітоплані стояла експериментальна система виявлення і трансформації дельта-енергій. Про цей різновид енергії вчені почали говорити ще півстоліття тому. А почалося все з археологів, які знайшли величезне сховище документів – свідків давніх епох; ці документи наполегливо стверджували, що життя у Всесвіті надзвичайно насичене, і порожнечі, до уявлення про яку так звикли недавні попередники людей, просто не існує. У Всесвіті кожен атом дихав життям, і життя конкурувало з іншим життям так гостро, що це майже завжди набувало драматичного забарвлення. До такого самого висновку доходили вчені-біологи, бо кому як не їм було знати про вічну боротьбу за ресурси у живій природі? Проте їх не чули, оскільки у наукових колах панівним було уявлення про Землю як про такий собі острівець блаженства у вирі хаосу.

Після чергового всепланетного оповіщення, в якому йшлося про це відкриття, з'явився новий напрямок у науці – фізика невідомих полів. Його поява спровокувала шалені суперечки у вчених колах, але рішенням Всепланетної Ради інституту надали необхідні ресурси. Та оскільки цілісної картини не було, дослідникам доводилося починати на порожньому місці. Зрозуміло, що на початках робилося багато помилок, але поступово сякий-такий фундамент вибудувався. І все це завдяки професору Торнґону. Саме цьому невгамовному ученому вдалося створити перший індикатор дельта-енергій. І хай пристрій той був громіздким і навіть примітивним з погляду сучасності, перший екземпляр, зібраний руками самого професора, стояв зараз в Інституті

Вищих Енергій як реліквія. Його показували всім молодим ученим, щоб ті не мали страху перед авторитетами, а ще більше – перед таємницями природи.

При підльоті до зони бойових дій магнітоплан Джайто і Наї зупинив межовий патруль. Патрульні виявилися хлопцями товариськими, тому затримали молодих учених не через бюрократичну волокиту, а радше від бажання допомогти новачкам зорієнтуватись в незнайомих умовах.

За півгодини Ная і Джайто почувалися набагато впевненіше, ніж до цього, адже офіційна інформація про зону конфлікту завжди менша і скупіша, аніж отримана з уст очевидців.

Зрозуміло, що в учених були при собі певні засоби захисту, але хіба можливо передбачити усі несподіванки? Легкі бронезилети рятували від куль малого і середнього калібру, але що вони могли вдіяти проти мін, гранат, гарматних снарядів і бойових лазерів?

Перетинаючи лінію розмежування, Ная увімкнула режим невидимості, тож зараз магнітоплан немовби розчинився в повітрі і виявити його присутність можна було хіба що за збуренням атмосферного повітря або просто випадково наткнувшись на нього в польоті. Птахи, проте, зіткнення якимось уникали, чи то відчуваючи оті збурення, чи то мали у своєму арсеналі засоби виявлення невидимих літаючих об'єктів.

Посадку зробили у зручній безлюдній долині. Залишивши магнітоплан у невеличкому ліску, Джайто і Ная з портативними сканерами у вигляді солдатських ранців за спинами стали підбиратися до групи людей неподалік від мосту. Десяток солдатів були озброєні до зубів і почувалися господарями становища.

– Нічого собі концентрація, – аж присвиснув Джайто, коли, висунувши з-за пагорба сітку приймача сигналів, зробив перші заміри. – Тисяча триста одиниць!

– Не може бути, – нахмурилася Ная. – Солдати ніби не виглядають нещасними.

– Це щось подібне до емоційного шоку. Я думаю, що у спокійнішому місці вони мали б плакати від розпуки і дерти землю нігтями.

Хлопцеві не дали договорити – з боку мосту донісся шум і стрілянина.

– Господи, я не готова це побачити, – сплотнівши від жаху, прошепотіла Ная. – Зараз хтось загине. Треба щось робити! Ми не можемо сидіти просто так і байдуже фіксувати сплески енергії!

– І що ти можеш зробиш? Тут просто дві банди змагаються за право контролювати територію, – притримав Джайто за плече свою напарницю, яка готова була кинутися в гущу бою і зупиняти безглузде кровопролиття.

Проте дівчина вже не слухала товариша, вона гірко плакала, гостро переживаючи чужий біль і страждання.

Джайто поглянув на шкалу сканера й оторопів: ціла зграя польовиків крутилася навколо Наї, викликаючи в неї докори сумління. Не довго думаючи, хлопець обережно крутнув ручку настроювання апарата захисту – і плач потроху стих.

– Як ти? Не болить ніде? – перепитав стурбовано Джайто, тримаючи чутливі пальці на ручці настроювання.

– Нормально, – розтираючи сльози по щоках, сказала Ная. – Спочатку здалося, що коле в печінці, але біль минув майже відразу.

Бій біля мосту був коротким. Десяток головорізів з протилежного берега спробували прорватися через щільний вогонь, і зараз п'ятеро з них лежали без руху. Решта ж залягли і відповідали одиночними прицільними пострілами обронцям ближнього берега.

– Шкода, що настроювання доводиться робити всліпу, – зітхнула Ная. – Як же мало ми ще знаємо!

– Наші предки знали ще менше. Уяви собі, що вони всерйоз не сприймали загрози польовиків.

– Можна подумати, що зараз ситуація набагато краща. Он ті бідолахи на мосту теж не розуміють, яка сила жене їх на смерть.

– Знаєш, іноді це найкращий спосіб заплатити за рахунками Долі, – зітхнув Джайто. – От як навчаться наші вчені кармічні карти складати, все буде простіше.

– Мені здається, що до тих карт ми не доживемо.

– Песимістка, – похитав головою Джайто. – Гаразд. Що далі робитимемо?

– Я навіть не знаю, – здвигнула плечима Ная, пильно вдивляючись у простір перед собою. – До речі, ти частоту мого жалю зафіксував?

– Ображаєш. От тільки толку з того мало.

– А що так?

– Показники в усіх різні.

– Ну, хоч у межах смуги якоїсь лежать?

– Якби ж то. От твій останній показник тримався на межі трьохсот сорока одиниць, а контрольні заміри з лабораторії дають чотириста-чотириста двадцять.

– Дивно, – наморщила чоло Ная, про щось інтенсивно міркуючи. – Отже, виходить, що частота – не головна характеристика? Але ж це безглуздо!

– Не роби поспішних висновків. Усе проясниться.

– Та я знаю. Кожен школяр знає історію про давніх учених, котрі працювали з радіоактивними елементами. Бідолахи навіть не здогадувалися про ступінь небезпеки своєї роботи! Ми теж зараз більше схожі на сліпих кошенят.

– Але хтось же мусить почати, – сказав Джайто. – От ми й стоїмо на початку того довгого шляху... То що? Махнемо кудись іще?

– Авжеж, – кивнула Ная.

Тут і справді нічого більше було робити. Спроба навального штурму провалилася, тож противники тепер знову вичікуватимуть. А от молодим ученим для збирання інформації та експериментальних даних потрібні рішучі дії.

Однак Джайто і Наю чекало гірке розчарування: їхній магнітоплан просто зник. До межі конфлікту було не менше трьох-чотирьох кілометрів, тож навіть щоб просто пройти цей шлях пішки, несучи на собі важеньку апаратуру, знадобиться трохи часу.

– І хто це тут такий спритний? – вигулькнув раптом немов із-під землі високий чоловік у військовій формі. На вигляд йому було трохи за тридцять. Поряд, немов двійко привидів, погойдувалися в нетерплячці хлопчачки з недитячими

виразами облич. Стволи їхньої зброї були спрямовані в груди оторопілих учених. – Що, язика проковтнули? Хто такі? І що тут винюхуєте?

– Джайто Оран, помічник професора Квадрона. Разом з помічницею професорки Тайронети Наєю Кай проводимо польові дослідження дельта-енергій, – молодий вчений не збирався брехати.

– Припустимо. А що це за бандури за вашими плечима? – поцікавився вояка.

– Фіксуєча апаратура й генератор полів.

– Зброя? Чудово, – недобре усміхнувся незнайомиць. – Зброя у цих місцях завжди цінувалася. То як вона діє?

Джайто зрозумів, що люди цього типу ладні навіть наймирніший на перший погляд людський винахід перетворити на засіб нищення собі подібних. Що ж, і про зустріч з такими людьми їх теж попереджали. Жаль, що зустріч ця трапилася аж надто швидко.

– Не думаю, що вам придасться цей генератор. Нікого убити він не зможе.

– Це ми ще побачимо. Наші крутолобі розберуться. Відведіть цих двох до штабу, – незнайомиць кивнув своїм хлопчакам.

Ті наказ виконали з готовністю, бо і Джайто, і Ная відчули раптом холод металу на своїх спинах.

Полонених відвели до тимчасового пристановища бойовиків у вигляді намета, присипаного по краях землею і замаскованого зрубаними деревцями. Сам вояка за хлопчаками не пішов. У Джайто ця обставина вселила певні надії.

– Не рипайся, бо пушу кулю в лоба! – гарикнув один з хлопчаків, але від надмірного старання роблений бас зіскочив на істеричний фальцет, що послужило додатковим стимулом для роздратування.

– Для чого тоді було пертися аж сюди? – спитав Джайто, дивлячись хлопчаків у вічі. – Стріляв би там.

– Замовкни! – верескнув інший конвоїр і гримнув хлопця прикладом по спині.

Удар припав на ребра, тож Джайто забило дух від пекучого болю. Ная кинулася на малого, не думаючи про наслідки.

Ні, вона не лютилася. Нею керувало співчуття. Засмиканий хлопчина, немов бездумна маріонетка у чужих руках, був готовий вчинити злочин, аби тільки задовольнити хворобливе самолюбство.

Конвоїр, який зважився ударити Джайто, був обеззброєний першим. Другий якусь мить стояв заціпеніло, неспроможний повірити в те, що сталося. Він тільки розгублено кліпав, нервово тереблячи неслухняними пальцями ручку свого автомата.

– Назад! – верескнув малий, упоравшись нарешті з неймовірним хвилюванням. – Уб'ю обох!..

– А що скаже твій командир? – спитав Джайто, нарешті віддихавшись.

Тим часом Ная вже крутила ручки настроювання свого заплічного генератора. За хвилину хлопчак заспокоївся і зараз лише розгублено зирили на своїх несподіваних полонених, готові щомиті заплакати.

– Хлопчики, що ви тут робите? – спитала Ная співчутливо. – Невже вам приємно бивати людей? Невже ви не знаєте, що докори сумління навіть за одне убивство настільки сильні, що не дають жити далі?

– Наш командир учив нас бути вищими від сопливих емоцій, – сказав один із хлопчаків, шморгаючи носом.

– А сам він хіба вищий? А сам він чи не через банальний гнів наказав вам привести нас сюди? – і далі тиснула на хлопців Ная. – Ваш командир потребує допомоги так само, як і ви.

– Допомоги потребують ті, що живуть у невідомих містах, і не знають, на чиєму боці правда.

– То на чиєму ж вона боці? Кому ви служите, хлопці? – спитав Джайто, перебираючи естафету тиску від напарниці, яка зараз шукала оптимальну частоту сигналу для повного звільнення хлопчаків.

Нещасні конвоїри відповісти не встигли, бо за їхніми спинами несподівано з'явився командир.

– Чогось подібного я й очікував, – зневажливо посміхаючись, мовив він. – Може, й на мене спробуєте вплинути?.. Не хочете? А чого ж так?

– Вам теж потрібна допомога, але навряд чи ви захочете її від нас прийняти, – Ная на хвильку відірвалася від апаратури.

– Так, мені потрібна допомога, але тільки у вигляді живої сили і гарної зброї, яка забезпечувала б мені перевагу в бою, – сказав командир.

– Ваша боротьба не має жодного сенсу, – похитав головою Джайто. – Проти кого ви воюєте?

– Проти новітніх рабовласників.

– Це ваша особиста думка, – мовила Ная.

– Не люблю пустих балачок. Зараз сюди придуть наші крутолобі, поясните їм принцип дії ваших апаратів, якщо хочете жити.

За хвилину до намету увійшло двоє нахмурених типів, що аж ніяк не могли б називатися вченими. Принаймні таких ні Наї, ні Джайто у наукових центрах раніше бачити не доводилося.

Розмова з похмурими типами не в'язалася. Їх цікавили тільки технічні подробиці, а співрозмовників вони сприймали виключно як джерела інформації. Приховувати принцип дії генератора було б просто смішно, адже будь-яка людина, яка хоч трохи тямить у техніці, могла б розібратися у його будові за кілька хвилин.

Індикатор дельта-енергії в присутності цих двох зашкалювало. Вони забрали генератор, залишивши полонених під опікою двох малолітніх вояків, які привели їх сюди. Доки Джайто, доброзичливо усміхаючись, розповідав хлопчикам про неможливість використати генератор з військовою метою, Ная спробувала застосувати одну архаїчну методику боротьби з польовиками. Дівчина заплющила очі й зосередилася. Пригадуючи свої студії у професорки Тайронети, вона стала промовляти подумки слова стародавнього тексту. Проте одночасно спостерігати за своїми конвоїрами і не переплутати незнайомі слова виявилось настільки складно, що Ная кілька разів збивалася, але вперто поверталась до початку, відчуваючи при цьому незрозумілий спротив. Після третьої невдалої спроби, коли неспокійні рухи озброєних дітлахів ди-

вовижним чином збіглися з піками внутрішнього напруження, дівчина зрозуміла, що опираються саме польовики.

Джайто, який за час їхньої спільної роботи навчився відчувати найменші порухи Наїної душі, ступив крок управо. Тепер Ная була повністю прикрита від нервовішого старшого хлопчача. Вона знову повторила спробу. Хлопчисько щохвилі став злякано оглядатися назад, немовби очікуючи нападу зі спини; його руки вкрилися сиротами, а очі округлилися від тривоги і наростаючого страху.

Другий хлопець, запідозривши щось неладне, кинувся до свого напарника і потермосив його за плечі.

– Гей, ти, дівчисько! – крикнув він, нічого не розуміючи. – Ану припини шмарклі розпускати!

Джайто переглянувся з напарницею і кинувся до хлопчаків. Відібрати зброю у спантеличеного малого особливих зусиль не коштувало, але не це було головним завданням ученого. Він схопив хлопчача за руки, шукаючи зорового контакту. Коли ж це йому вдалося, малий заціпенів і навіть не думав кричати, скоряючись холодному заспокоюючому погляду. Тим часом його молодший напарник захлинався від плачу, притулившись до Наї.

– Нам потрібно звідси вибиратися, – сказав Джайто, не зводячи чіпкого погляду зі старшого хлопчача.

– Я бачила поблизу самохід, – мовила дівчина, глядячи хлопчача по жорсткій чуприні. – Головне, щоб їхній старший не повернувся.

– Ми встигнемо, – заспокоїв напарницю Джайто і, не відпускаючи свого полоненика, рушив слідом за Наєю, йдучи майже навмання.

До самохода вони добралися без проблем. Менший хлопчак трохи заспокоївся і зараз лише схлипував, тоді як старший мовби заціпенів, не розуміючи, що з ним діється.

Ная сіла за кермо, поряд – менший хлопчак. Джайто зі своїм візаві – на заднє сидіння. Вони встигли далеченько від'їхати, коли їхню відсутність нарешті помітили. Кілька пострілів навздогін самохода з автомата це засвідчили вельми переконливо.

– Зверни вправо і пригнись! – несподівано для самого себе скомандував Джайто, а за кілька секунд на тому місці, де вони мали б зараз бути, якби Ная не послухалася наказу, розірвалася міна.

Вибухова хвиля боляче вдарила по барабанних перетинках, тож усім чотирьом здалося, ніби вони оглухли. На щастя, перетинки лишилися цілими, хоча біль не проходив ще довго. Зоровий контакт урвався, але у цій ситуації то вже не мало жодного значення, старший хлопчак сидів припиншений і спантеличений.

Наступний вибух шкоди нікому не завдав, бо самохід проскочив у зону патрулювання миротворців, а у тих було достатньо засобів, щоб послабити наслідки детонації мінометної міни чи портативної ракети. Величезний самохід, на якому стояла потужна система попередження і знешкодження летючих снарядів, височів грізним нагадуванням для божевільних вояк, які, однак, тільки лютилися, бачачи таку техніку. Принцип дії боеголовок, що знешкоджували пролітаючі снаряди, базувався на генеруванні потужних енергополів, які викривлювали простір у локальному об'ємі. Снаряд з тепловим наведенням шукав ціль, а при зближенні до 10 – 15 сантиметрів автоматично вмикався генератор суперполя, яке й перетворювало міну чи ракету на маленьку сяючу кульову блискавку, що стрілою шугала в небо.

Хлопчаки, які побачили роботу системи загородження зблизька, від подиву роти пороззявляли.

Медична служба забрала хлопчаків до пересувного комплексу і майже годину чаклувала над ними. Лікарі мали певні засоби боротьби з польовиками, хоча іноді це нагадувало шаманство. Хворим давали прослуховувати записи плюскоту хвиль, спів птахів і стрекотіння цикад, а віднедавна замість природних джерел запахів стали застосовувати портативні мозкові стимулятори.

Чесно кажучи, Ная не надто довіряла цим новітнім придумкам, схильючись до використання сушених трав і квітів, через що отримувала від товаришів кпини і незлобиві насмішки.

Джайто після цього випадку довго ходив нахмурений. Ная бачила, що її напарник про щось напружено розмірковує. Вона й не думала про якісь там емоційні негаразди, які іноді траплялися у дослідників дельта-енергій, адже надто добре знала свого напарника. Джайто, якщо перед ним поставало якесь непросте питання, відступав нескоро, та й то, якщо відповідь на це питання губилася за межею людського розуміння. У всіх інших випадках він не відступав ніколи. От і зараз Джайто щось мучило. Тож Ная вирішила поговорити з ним.

– І що на цей раз? – спитала вона з усмішкою.

– Не можу зрозуміти цього, хоч убий. Ламається уся система! А хіба ж вона неправильна? – Джайто не те що б зрадив, але вираз глибокої зосередженості на його обличчі поступився виразу спантеличення. – Чому той мерзотник досі живий? Чому досі помирають задурманені ним люди? Я вираховував за формулою Травніка-Дойла його життєві показники, і у мене виходив великий жирний нуль ще на позаминулий рік!

– Ну, ці обчислення громіздкі, тому й результат міг бути яким завгодно, варто було лише десь недодивитися, – спробувала Ная розрадити свого напарника, але добилася цілком протилежного ефекту.

– Жартуєш? Які помилки? Я десяток разів перевіряв – і все одне й те ж саме виходить!

– А дата народження правильна? Він міг і обдурити органи влади, – висловила ще одне припущення Ная.

– Враховував і це, – кивнув головою Джайто, для якого процес думання у розмові був зараз набагато веселішим. – Більше того: я зробив триста шістьдесят п'ять варіантів обчислень. І всі вони лежать у вузькому тижневому коридорі.

– Стривай, а ти праці професора Айсатара знаєш? – згадала раптом Ная цікаву лекцію, почуту в Науковому Центрі місяць чи два тому. – Він висунув гіпотезу про енергоматриці.

– Ти в них віриш? – видно було, що Джайто сумнівається.

– Якщо в них не повірити, то наука з тупика не вибереться ніколи. Ти ж сам зараз на роздоріжжі.

– Це правда, – зітхнув Джайто.

– Окрім того, – продовжувала Ная, – не забувай про величину інтенсивності.

– Для такого мерзотника то буде якась захмарна величина. Ти тільки уяви собі, що на відпрацьовування всього його паскудства знадобиться кілька тисяч життів. Уявляєш собі таку інтенсивність протягом, скажімо, кількох годин чи навіть хвилин? От і я не уявляю.

– І все-таки це не привід не вірити у формулу Травніка-Дойла, – сказала Ная. – Не на порожньому ж місці її вивели.

Джайто замовк. Припущення професора Айсатара про енергоматриці виглядало цілком обґрунтованим. От тільки скепсис Джайто виріс не на цьому, а на поглядах професора. Воно й справді якось не по-науковому виходило. Хай уже енергоматриці, що називалися у давнину егрегорами, існують і впливають на людину, але повірити у те, що навіть плоди людської уяви цілком матеріальні і десь у просторі концентруються, навіть Джайто з його широтою сприйняття не міг. Хоча Айсатарові викладки виглядали дуже логічними і, чого гріха таїти, привабливими, та тільки світоглядна картина Джайто не могла вмістити їх. Інша річ Ная, якій нещодавно виповнилося двадцять вісім і від якої Джайто на цілих три роки був молодшим. Дівчина носила із собою лекції Айсатара і у вільну хвилину зосереджено їх читала. Джайто відчував, що напарниця хоче поділитися з ним радістю відкриття, але, наткнувшись одного разу на його насмішкуватий погляд, більше спроб не робила.

Кожна дія, на думку професора Айсатара, впливає на структуру простору, в якому живе людина. І не має особливого значення, що це: думка, слово чи дія. Відтак кожна зміна має бути десь зафіксована. Отож і прекрасні мрії, і потворні марення цілком матеріальні в якихось особливих ділянках Всесвіту. Це однаково стосувалося також літературних персонажів і вигаданих світів, у яких вони діяли. Але повним божевіллям Джайто здавалося те, що людина може здійснювати подорожі у світі, створені чиєюсь уявою.

За такі теорії діставалося й самому професорові від його колег. Особливо ж старався професор Корків, у викладках

якого не завжди була присутня наука, а доволі часто звичайні людські емоції. Науковий Арбітраж кілька разів робив професору Корківу зауваження з цього приводу, але тому завжди вдавалося навіть вияви власної слабкості подавати як справедливе обурення безглуздістю поглядів ученого колеги. На людях професор Корків спілкувався зі своїм опонентом виважено і чемно. Сам же Айсатар був обережний у висловлюваннях і поблажливий до свого наукового супротивника, що давно вже став йому ворогом.

Симпатії науковців розділилися. Одні, переважно люди з великим досвідом, хоча немало було серед них і молодих, критикували погляди професора Айсатара, інші – схвалювали і наводили як докази окремі цікаві факти з суміжних наук. Та як би там не було, Айсатарові теорії потребували практичного підтвердження чи заперечення, чим зараз і займалися Джайто з Наєю.

Після втечі з табору терористів Джайто не полишала тривожна думка про генератор полів, залишений у тамтешніх учених. Вони й справді могли перетворити його на серйозну зброю, проти якої СПЗЛС виявиться безсилою. На щастя, потужність самого апарата не давала змоги використовувати його на відстанях понад один кілометр. Проте й цього вистачило б, аби нашкодити військовим частинам миротворців.

Генератор полів був зовсім новою розробкою, а тому мав цілу купу слабких і уразливих місць. Через те Джайто зв'язався з керівництвом їхнього інституту й наполог, аби вони умовили військових відвести миротворців на безпечну відстань. Такі речі, незважаючи на дещо громіздку систему керування, спрацьовували швидко, і вже за чверть години миротворці відійшли зі своїх позицій, непомітно перебравшись подалі від лінії розмежування, лишивши автоматизовані системи ведення вогню.

Джайто і Ная влаштувалися на спостережному пункті. І хоча хлопець відмовляв свою напарницю від цієї ризикованої місії, та все марно. Сперечатися з жінками неможливо в принципі. Цю істину Джайто засвоїв ще з часів навчання.